

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller, at det begærede samtykke *ikke* meddeles.

Ved valget den 8. december 1981 opnåede Mogens Glistrup valg til folketing med 18.927 personlige stemmer. Dette skete, uanset at vælgerne utvivlsomt var bekendte med den pågældende straffesag.

Når vælgerne alligevel med så betydelig tilslutning – næst efter de to største partiers partiledere den største i landet – må det være meningen, at Mogens Glistrup skal kunne hellige sig arbejdet i folketinget og have fornøden tid og ro til at fordybe sig i de tusindtallige alvorlige problemer for hele det danske samfund, som folketinget anno 1982 er stillet over for. Men det vil være umuligt, hvis han samtidig skal beskæftige sig med sidsteinstansbehandlingen af den enormt store straffesag (skønsmæssigt er den især i kraft af det af myndighederne fremlagte svulmet op til henimod 250.000 sider papir).

Når der skal tages stilling til, om Mogens Glistrups arbejdskraft først og fremmest skal bruges i folketinget eller først og fremmest skal bruges på sagen, må denne prioritering afgøres ud fra, at landets øverste organ – folketingsvælgerne – har truffet den nævnte afgørelse.

Imod at meddele det ansøgte samtykke om ophævelse af Mogens Glistrups immunitet taler yderligere de mange hensyn, som har været fremdraget ved folketingets tidligere behandlinger af sagen. Herom henvises til Folketingstidende 1973–74 (2. samling) tillæg B, sp. 769–832 og forhandlingerne sp. 7592–7636, Folketingstidende 1974–75 (1. samling) tillæg B, sp. 9 ff og forhandlingerne sp. 1260 ff, Folketingstidende 1974–75 (2. samling) tillæg B, sp. 41 ff og forhandlingerne sp. 1732–1758, Folketingstidende 1976–77 (2. samling) tillæg B, sp. 75–80 og forhandlingerne sp. 1262–1274, Folketingstidende 1977–78, tillæg A, sp. 4113–4120 og Folketingstidende 1979–80, 2. samling, tillæg B, sp. 1 ff og forhandlingerne sp. 524–537. Dette materiale suppleres af de som bilag til nærværende betænkning optrykte artikler »De fortiede skandalers sag« (bilag 3).

Samtlige de dér fremdragne forhold imod immunitetsophævelse er fuldt ud blevet bekræftet af udviklingen og gør sig stadig gældende med fuld styrke.

Til de således anførte hensyn slutter sig nu yderligere de mange forhold, som er fremdraget i den som bilag 4 og 5 til nærværende betænkning optrykte ansøgning af 3. og 7. december 1981 om tredjeinstansbevilling og de – ligeledes som bilag – optrykte artikler fra Berlingske Tidende for 22. (bilag 6) og 30. december 1981 samt 2. januar 1982 (bilag 7). Så sent som i aviserne for den 18. januar 1982 var der urigtige oplysninger om sagen, og for at disse ikke skal øve fejlagtig indflydelse på folketingsmedlemmernes afstemning, optrykkes ligeledes de to dementier, som Glistrup den 18. ds. sendte de pågældende aviser (bilag 8 og 9).

Når alle de således foreliggende forhold forekommer i én og samme sag og lægges sammen, er det aldeles åbenbart, at de må føre til nægtelse af, at der gives samtykke i medfør af grundlovens § 57, hvis denne grundlovsbestemmelse overhovedet af folketinget skal tillægges nogen som helst realitetsbetydning – altså således at folketinget i nogle tilfælde meddeleler samtykke og i andre nægter samtykke.

Enhver, der sætter sig ind i sagens aspekter, vil i al fald indse, at det var aldeles uden tilknytningspunkt til den foreliggende sag, da flertallets ordfører den 14. november 1979 anbefalede at give samtykke, fordi »folketingets medlemmer ikke bør fritages for normal retsforfølgning, som andre borgere ville komme ud for«, Folketingstidende 1979–80 (2. samling), forhandlingerne sp. 527. Det er en hån mod grundloven, hvis folketingsmedlemmer uden videre bare siger ja, hver gang anklagemyndigheden beder om det. Gør man det, skyder man i virkeligheden den opgave fra sig, som grundlovens § 57 har pålagt folketingsmedlemmerne. Når landets nuværende justitsminister endnu den 14. november 1979 udtalte, at »vi må forvente og kunne gå ud fra, at hr. Glistrups sag behandles ganske ligesom alle andre borgeres sager« (sp. 532), tør det nok siges, at det i de mellemliggende 26 måneder fremkomne klart og utvetydigt godtgør, at dette ikke er tilfældet.

Virkningen af nægtelse af samtykke vil alene blive, at højesteretsbehandlingen udsættes, indtil Mogens Glistrup ikke længere er medlem af folketinget (eller et senere folketing måtte give samtykke efter grundlovens § 57). Den udsættelse af sagens behandling, der herved vil ske, vil set fra retsmyndighe-